

nog geen naam. Als ik weet hoe m'n Chrysophycee heet, zal ik niet nalaten U ervan op de hoogte te stellen.

Het kan zijn dat U dat allemaal niet zo erg interessant vindt, maar ik heb er wel plezier aan beleefd,

zowel aan het onderzoek als aan het schrijven.

Ingo E. Spica
Crypto-werkgroep van
Lagere Planten en Dieren.

NOGMAALS: KORALEN

door

F. CUPEDO

Laathofstraat 33,

6191 GD Neerbeek

In het januari-nummer van het maandblad las ik het boeiende verslag van de lezing over koralen door dhr. Bronnenberg (Natuurhist. Maandblad, 1980. 69 (1) pag. 3).

Over één zinsnede hieruit zou ik graag (ter aanvulling, niet als aanmerking) iets meer willen zeggen, nl. over de opmerking: „Vijanden van het koraal zijn onder andere de Papegaaivis, sommige slakkensoorten, zwarte zeeëgels en de zeer beruchte Doornkroonzeester...”

Deze dieren wordt mijns inziens tekort gedaan als niet ook (en allereerst) hun positieve rol in het koraalrif genoemd wordt. De papegaaivissen (vooral *Scarus*- en *Sparisoma*-soorten) ziet men op het rif inderdaad voortdurend met hun harde kaken aan het koraal knabbelen. Ze voeden zich echter niet met het levend koraal (een enkel hapje daargelaten), maar met algen, die in een dichte laag op de afgestorven delen van de koraalkolonies leven. Omdat ze steeds een laagje kalk mee-eten (dat in de maag als maalgruis fungeert) dragen ze inderdaad hun steentje bij aan de erosie van het rif. Maar wat belangrijker is: gebleken is dat zonder hun geknabbel de algengroei zo sterk wordt dat de rifvormende organismen (behalve de koralen zijn dat vooral de incrusterende kalkwieren) snel overgroeid worden. Het grazen van allerlei dieren (met name ook de

zwarte zeeëgel *Diadema* en veel slakkensoorten) is dus allereerst een noodzaak om het rif te laten voortbestaan. Dat het (in onze ogen!) nadelige effect ervan niet echt nadelig is blijkt uit het simpele feit dat koraalriffen bestaan.

Wanneer, door welke oorzaak dan ook, het natuurlijk evenwicht verstoord wordt, is het in iedere samenleving mogelijk dat enkele soorten (of soms één) enorm in aantal toenemen ten koste van anderen. We kunnen dan echter niet meer spreken van een evenwichtige oecologische situatie. De explosieve groei, gedurende de laatste twee decennia, van de doornkroonzeester, *Acanthaster planci*, (die wèl de koraalpoliepen eet) is hiervan een goed voorbeeld. Het valt op dat in de populaire literatuur over het dierenrijk de soort vanaf dat moment veranderde van een "zeldzaam juweel van het koraalrif" in een "beruchte vraatzuchtige rover". Niet helemaal fair, dacht ik, maar wel typerend voor onze manier van denken.

Summary

The author defends the rôle of the Parrot fish, which has been reported as one of the destroyers of coral.

Without the cropping of corals by *Scarus* and *Sparisoma*-species (and other animals, such as *Diadema*, the Black Sea urchin) corals tend to become overgrown with algae).